

stille, vi har en målsætning, og når vi har gjort de ting, sætter vi os da nye mål; det ville da være mærkeligt, hvis det ikke var sådan i politik.

Men jeg vil tage nogle af de ting frem, som jeg synes er vigtige, og som der har været stor enighed om.

Lad mig pege på ældreboligområdet. Der er ikke én politisk ordfører, der var oppe uden at omtale ældreboligområdet som et væsentligt arbejdsområde for Boligudvalget og for Boligministeriet, og det er jeg selvfølgelig enig i.

Man kan komme med, alt efter hvordan man ser på det, nogle konstateringer eller tilkendegivelser, om det nu er nok, hvad regeringen vil. Der kan jeg såmænd berolige med, at uanset hvad en regering vil komme med, vil det aldrig være nok, men det, der er afgørende her, er, at vi da er nået et skridt i den rigtige retning.

Hvad er det, jeg som minister har sagt? Jeg har sagt for det første – og nu skal hr. Villy Søvnald lige skrive ned på blokken, for ellers kan han ikke følge med i det regnestykke, og jeg er jo gammel regnelærer, så jeg skal nok forklare det pædagogisk – at de gamle, utidssvarende plejehjem skal bygges om. Det er ingen uenig i.

Jeg hørte forleden dag om en ældre, der var lidt utilfreds med at få et kvistværelse på 12 m² på 3. etage på et plejehjem. Vedkommende syntes ikke, at det var helt tilfredsstillende. Det tror jeg heller ikke vi andre ville.

Der er altså 20.000, der skal bygges om. Det gør vi inden for en 10-årig horisont. Men der bliver altså, som alle kan se, en manko på 10.000. Dem bygger vi også. Så siger hr. Villy Søvnald, at så har vi 8.000 i efterslæb. Dem bygger vi også. Og vi bygger yderligere en 7-8.000 mere. Så kan man sige: Er det nok? Det kan jeg ikke vide. Jeg kan garantere for, at det er bedre end det, der er i dag. Så det er den målsætning, vi har.

Jeg vil også gerne tilføje, når det drejer sig om ældreboliger: Hvordan ser de egentlig ud? For det er den anden ting, der er kommet ind i denne diskussion – det er selvfølgelig spørgsmålet om byggeriet i det hele taget.

Men dér skal jeg sige, som jeg for øvrigt har tilkendegivet over for hr. Villy Søvnald, at i 1994 byggede vi 2.125 ældreboliger. Og det tilsagn, der er givet – det er ikke sådan noget luftigt noget – det tilsagn, der er givet i år, er på 3.300.

Hvis hr. Villy Søvnald nu vil lægge de tal sammen, jeg har givet, nemlig de 10.000, vi skal bygge som erstatning, plus de 15.000, så giver

det 25.000. I alt bliver det så 35.000. Hvis vi dividerer det med 10, så får vi 3.500, og vi er oppe på 3.300, altså er vi tæt ved at kunne opfylde den målsætning.

Det betyder ikke, at vi ikke skal sætte målsætningen højere, men jeg siger bare, at vi kan se, at der i kommunerne er en god vilje til også at følge op på de ting. Selvfølgelig er der det, for de ældre er også noget, som vedrører den enkelte kommune. Det kunne da også lige mangle andet. Vi bor da tæt på hinanden, og hvem vil ikke gerne gøre det så godt som muligt for de ældre, så de også får en ordentlig bolig?

Det synes jeg i og for sig er nogle af de ting, som vi er enige i. Og det er dejligt at konstatere, at regeringen, Folketingets partier, Kommunernes Landsforening og andre er enige i, at det er et arbejdsområde, hvor der skal gøres yderligere tiltag.

Det næste, jeg gerne vil tage op, som også har været et gennemgående tema, er Lejelovskommissionen. Fru Pia Larsen var så elskværdig at citere mig, og det er jeg glad for, for jeg er nemlig nødt til her at konstatere, at dér, hvor den ene part gerne vil tale om liberalisme – det er der jo ikke noget at sige til, når man er liberal af indstilling, og det kunne da også lige mangle andet for øvrigt – dér taler jeg gerne om deregulering og ansvar således at forstå, at jeg håber og tror, ligesom så mange andre her i Folketinget, at det, Lejelovskommissionen kommer med, vil være af en sådan kvalitet, at det er enkelt og mere forståeligt.

Det betyder så til gengæld, at det ikke også bliver – det tror man – millimeterretfærdigt. Men det betyder da ikke, at man ikke kan sikre lejerne de rettigheder, som lejerne skal have.

Så jeg håber og tror på, at de mennesker, vi har sat sammen i Lejelovskommissionen, kan komme med nogle oplæg, som – foruden at give en debat her i Folketinget – selvfølgelig også skal omsættes i en lovgivning.

Jeg er fuldkommen enig med fru Pia Larsen, når fru Pia Larsen giver udtryk for, at hun håber, at ministeren også vil sidde på det tidspunkt. Jeg deler fuldt ud det håb og det ønske, og jeg skal gøre mit bedste for at leve op til forventningerne.

Så vil jeg gerne tage fat på privat byfornyelse. Og dér må jeg sige, sådan som jeg blev belært om det, da jeg blev boligminister, at det ikke er groet i den socialdemokratiske have. Jeg har tidligere givet udtryk for, at det da godt kan være, at der er nogle blomster, man ikke synes om til